

18.10.2020

19. neděle po Trojici

Pozdrav

Milost, milosrdenství a pokoj buď mezi námi. Amen.

Introit

Ty jsi, Hospodine, spravedlivý, přímý ve svých soudech. Nalož se svým služebníkem podle svého milosrdenství.

Ž 119,137.124

Píseň

Modlitba

Pane Bože a v Pánu Ježíši náš nebeský Otče, děkujeme za Tvůj pokoj, který nám zaslubuješ, děkujeme za tvé: Neboj se, vždyť já jsme s tebou. Chceme se k tomu ve svých životech ve víře a důvěře upínat, chceme to brát pro svůj život jako projev tvé věrnosti a stálosti. Odpusť, že ve své lidské slabosti někdy propadáme pochybnostem i v tomto.

Děkujeme za všechno, co pro svůj život dostáváme. Prosíme, abychom to nebrali jako samozřejmost, jako nárok.

Děkujeme i za tento čas odloučení, kdy se nemůžeme scházet. Pomoz nám, aby to pro nás byl čas, který nás povede do budoucích dnů k promýšlení priorit v našem životě.

Děkujeme, že i takto můžeme slyšet tvé slovo a přijímat jej jako svědectví, ujištění o tom, že ty jsi Bůh lásky a pokoje. Amen

Čtení Ž 25

1Davidův. 2v tebe doufám, Bože můj, kéž nejsem zahanben, ať nade mnou moji nepřátelé nejásají. 3Ano, nebude zahanben, kdo skládá naději v tebe, zahanbeni budou věrolomní, vyjdou s prázdnou. 4Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po svých stezkách. 5Ved' mě cestou své pravdy a vyučuj mě, vždyť jsi Bůh, má spása, 6Hospodine, pamatuj na svoje slitování, na své milosrdenství, které je od věčnosti. 7Nepřipomínej si hříchy

mého mládí, moje nevěrnosti, pamatuj na mě se svým milosrdenstvím pro svou dobrotivost, Hospodine. **8**Hospodin je dobrotivý, přímý, proto ukazuje hříšným cestu. **9**On pokorné vede cestou práva, on pokorné učí chodit po své cestě. **10**Všechny stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a věrnost pro ty, kteří dodržují jeho smlouvu a svědectví. **11**Pro své jméno, Hospodine, odpusť mi mou nepravost, je velká. **12**Jak je tomu s mužem, jenž se bojí Hospodina? Ukáže mu cestu, kterou si má zvolit. **13**Jeho duše se uhostí v dobru, jeho potomstvo obdrží zemi. **14**Hospodinovo tajemství patří těm, kdo se ho bojí, ve známost jim uvádí svou smlouvu. **15**Stále upírám své oči k Hospodinu, on vyprostí ze sítě mé nohy. **16**Obrat' ke mně svou tvář, smiluj se nade mnou, jsem tak sám, tak ponížený. **17**Mému srdci přibývá soužení. Vyved' mě z úzkostí. **18**Pohled' na mé pokoření, na moje trápení, sejmi ze mne všechny hříchy. **19**Pohled', jak mnoho je mých nepřátel, jak zavile mě nenávidí. **20**Ochraňuj můj život, vysvobod' mě, ať nejsem zahanben, vždyť se utíkám k tobě. **21**Bezúhonnost a přímost mě chrání, svou naději skládám v tebe. **22**Bože, vykup Izraele ze všeho soužení!

Píseň

Kázání Mk 9,14-29

14Když přišli k ostatním učedníkům, spatřili kolem nich veliký zástup a zákoníky, kteří se s nimi přeli. **15**A celý zástup, jakmile ho uviděl, užasl; přibíhali k němu a zdravili ho. **16**Ježíš se jich otázal: „Oč se s nimi přete?“ **17**Jeden člověk ze zástupu mu odpověděl: „Mistře, přivedl jsem k tobě svého syna, který má zlého ducha, a nemůže mluvit. **18**Kdekoli se ho zmocní, povalí ho a on má pěnu u úst, skřípe zuby a strne. Požádal jsem tvé učedníky, aby ducha vyhnali, ale nedokázali to.“ **19**Odpověděl jim: „Pokolení nevěřící, jak dlouho ještě budu s vámi? Jak dlouho vás mám ještě snášet? Přiveďte ho ke mně!“ **20**I přivedli ho k němu. Když ten duch Ježíše spatřil, hned chlapce zkroutil křečí;

padl na zem, svíjel se a měl pěnu u úst. 21 Ježíš se zeptal jeho otce: „Odkdy to má?“ Odpověděl: „Od dětství. 22 A často jej zlý duch srazil, dokonce do ohně i do vody, aby ho zahubil. Ale můžeš-li, slituj se nad námi a pomoz nám.“ 23 Ježíš mu řekl: „Můžeš-li! Všechno je možné tomu, kdo věří.“ 24 Chlapcův otec rychle vykřikl: „Věřím, pomoz mé nedověře.“ 25 Když Ježíš viděl, že se sbíhá zástup, pohrozil nečistému duchu: „Duchu němý a hluchý, já ti nařizuji, vyjdi z něho a nikdy už do něho nevcházej!“ 26 Duch vykřikl, silně jím zalomcoval a vyšel; chlapec zůstal jako mrtvý, takže mnozí říkali, že umřel. 27 Ale Ježíš ho vzal za ruku, pozvedl ho a on vstal. 28 Když vešel do domu a jeho učedníci s ním byli sami, ptali se ho: „Proč jsme ho nemohli vyhnat my?“ 29 Řekl jim: „Takový duch nemůže vyjít jinak než modlitbou.“

Ani z dnešního příběhu, který by mnozí bez dalšího zařadili mezi Ježíšovy zázraky uzdravení, se nedozvíme, proč je na světě tolik nemocí. Proč jsou jedni uzdraveni (třeba i zázračně) a jiní ne. A mohli bychom s tím proč pokračovat velmi dlouho. A my lidé si takto začínající otázku klademe v mnoha životních situacích. Je také položena v tomto textu. A kladou ji učedníci Ježíši poté, co uzdraví posedlého chlapce. „Proč jsme ho (ducha němoty) nemohli vyhnat my?“ Oni odpověď na svou otázku tenkrát dostali. Ale my dobře víme, že v našem případě tomu vždycky tak není. Je pravda, že mnohdy se najdou lidé, kteří jsou hned pohotoví a umí odpovědět téměř na každé proč. Někdy však šablonovitě a zcela bezohledně k tomu, kdo si otázku proč klade. Obzvláště je to velmi citlivé, když se jedná o všelijak těžké nemoci nebo při ztrátě blízkého člověka. Dobře známe asi každý. Kdybys neděla nebo naopak dělal(a) tak a tak, nemusel(a) jsi tak dopadnout.....

Pojďme zpět k našemu příběhu. Tomu předchází vyprávění o třech učednících a Ježíšovi, jak vystoupili na horu proměnění, jak jim tam bylo dobře, že by tam rádi zůstali. Ježíš jim poodhalil na pozadí starozákonních událostí zase kus pravdy o sobě, ale ví, že on i učedníci se musí vrátit zpět do reálného života. Právě do toho života práce, radosti, ale i starostí, utrpení

a nemoci. Tam je potřeba být a tam sloužit vším tím, čím byl jeden každý z nás pro svůj život obdarován. A Ježíš zná svůj úkol, kterému má dostát. Ten v danou chvíli spočívá v kázání zvěsti o Božím království, které se přiblížilo a svými slovy i činy(uzdravování, zastáním se slabých a nemocných) jej dosvědčuje, dává okusit jeho závdavek.

Učedníci i Ježíš se tedy vracejí do všednodennosti za ostatními učedníky, kteří jsou obklopeni lidmi a jsou tam se zákoníky. Zřejmě na první pohled i poslech je vidno, že se něco děje. Ježíš se ptá: Co se děje? Proč, oč se přou? A dostává se mu odpovědi od člověka, který je v celé situaci velmi angažován. Je totiž otcem syna, který je nemocný (podle všech indicií má epilepsii). Otec hledal a hledá všechny dostupné způsoby, aby mohl být jeho syn uzdraven, protože už jsou z toho všichni unaveni a otcí jde o to, aby byl jeho syn zdrav. Tak jako i nám většinou jde o to, aby ti, kteří jsou nám blízcí, které máme rádi, nebyli nemocní či nemuseli ve své nemoci snášet bolesti. A často je naše touha i snahy znásobeny tehdy, jedná-li se o dítě. Otec přichází za Ježíšem, ale s učedníky ho nenašel a tak službu uzdravení žádá právě od nich a oni to nedokázali. A o to se se zákoníky přou. Ježíš vstupuje do jejich rozhovoru a dostávají odpověď, která je výtkou, obviněním vůči jejich nevěře a mohli bychom říci, že Ježíš už je unaven jejich neschopností, přestože už je s nimi takový čas.(Jak dlouho vás mám ještě snášet? 9,19) Víra byla spojována s důvěrou v uzdravující moc Ježíšovu. Ježíš si mohl něco takového dovolit svým učedníkům vytknout. Ale na tomto místě bych chtěla prosit o schovávavost pro všechny ty, kteří mají a věří v uzdravující moc Ježíšovu, aby těm, kterým se snaží pomoci a nedaří se to, nevytýkali, že málo věří ve své uzdravení, a proto se nedaří. Jistě, může být. Já sama jsem přesvědčena, že takováto výtka může nemocnému někdy ještě mnohem více ublížit.

Ježíš vyzve k tomu, aby nemocného přivedli k němu. Zřejmě už ani nemohl chodit. Stane se tak a před Ježíšem nemoc (duch) ukazuje svou sílu a vládu nad chlapcem. Ježíš zatím nezasahuje, vstupuje do rozhovoru s otcem nemocného a chce vědět více podrobností o jeho nemoci. Jistě by se na to

nemusel ptát. Ale pro něho je důležitý pohled a snad i touhy těch nejbližších. Otec tedy líčí projevy chlapcovy nemoci a prosí Ježíše o pomoc. „*Můžeš-li, slituj se nad námi a pomoz nám.*“ Ježíš mu řekl: „*Můžeš-li! Všecko je možné tomu, kdo věří.*“ Chlapcův otec rychle vykřikl: „*Věřím, pomoz mé nedověře.*“ Otec si velmi dobře uvědomuje, že sám, bez Ježíšovy pomoci ani na svou víru nestačí, aby byla stoprocentní, aby dovedla spolehnout na všechna zaslíbení. Ale v danou chvíli je zaujat svojí touhou po zdraví syna, která je na sto procent, že takto bez výhrad a nějakého dalšího přemýšlování se plně vydá Ježíšovi a jeho moci. Možná jste to ve svém životě už také poznali. Možná jste takovéto svědectví vydání se do Boží moci slyšeli od někoho jiného.

Možná se vám celou dobu vkrádá do vědomí otázka, o kterém jsem řekla, že nám na ni ani dnešní příběh neodpoví. Proč jsou na světě nemoci, proč tolik lidí, třeba i mladých umírá? Vždyť je jich i spousta věřících. A naše nejpřednější přání je zdraví. A slyše-li jsme, že Ježíš říká: „*Že tomu kdo věří, je všecko možné.*“ A být zdravý se pro mnoho lidí často rovná tomu být šťastný.

Možná vám nebude zdaleka dostačovat, když řeknu, že nevím. Že jen tuším i naši vlastní bolest, že si chceme od Boha vynucovat. Bože jsi-li, pak bys měl tak a tak zasáhnout, jinak přece ani nemůžeme věřit, že jsi, že všechno máš v rukou. A co když je to třeba tak, že pro někoho je nemoc možná ta jeho cesta od Boha. Co když někdo umírá a chválí Boha, že mu skrze jeho nemoc dal poznat to nejpodstatnější v životě? A možná je to úplně jinak a možná Boha obviňujeme ve své nevěře a nedůvěře z toho, na čem on nemá nejmenší zásluhu.

Naše otázka zůstává nezodpovězena. Možná jsme se špatně ptali. Možná nám vyprávění odpovídá na něco úplně jiného a možná ani neodpovídá a chce nás jen povzbudit a posílit v důvěře, že Boží moc je veliká. Že každý z nás nějakým způsobem můžeme už teď ve svém životě okoušet závdavek Božího království. Už i to, vědět, že jsme spojeni jedni s druhými ve víře, že Ježíš Kristus nám přináší nový život, který není tady na zemi jen ve zdraví a pohodě.

Pane Bože, vyzbroj nás pokorou a trpělivostí, abychom dovedli přijímat vše, co nás v životě potkává, a posiluj nás, abychom na to nerezignovali, a dovedli s tím účinně něco dělat. Amen

Píseň

Ohlášky

Milé sestry a milí bratři, milí přátelé ke společným bohoslužbám se nesejdeme ani příští neděli 25.10. a stejně tak ani další 1.11.

Opět pro vás kázání připravíme takto. Natočené a pošleme v písemné podobě.

Zvu vás však do libického kostela, kde je výstava reformace v našich zemích. Pokud budete mít někdo zájem, prosím, zavolejte mi a já vám kostel otevřu.

Pamatujte také na obětavost pro potřeby našich sborů v Libici a Velenicích. Můžete poslat na účty nebo odkládat stranou a až se budeme moci scházet, tak peníze přinést do sbírky.

Za vaši obětavost děkujeme.

Přímluvná modlitba

Pane, ty sám nejlépe víš, co jeden každý potřebujeme, co zaměstnává naši mysl jaké jsou naše radosti i starosti, přesto se chceme v pokoře k tobě obracet a vysílat k tobě své prosby, v důvěře, že je slyšíš a vyslycháš, s vědomím, že ne vždy naše prosby mohou být to, co právě chceme, potřebujeme. Tak prosíme, ať se dle tvé vůle stane.

Prosíme za celý svět, který se stále potýká s nemocí, jež nás zasáhla. Myslíme na všechny, kteří nasazují všechny své síly, aby pomáhali nemocným.

Prosíme za moudrost pro všechny, kteří mají velkou odpovědnost a musí rozhodovat.

Prosíme za to, abychom i v této době dovedli svým jednáním i mluvením vydávat svědectví o tom, že tobě patříme, že jsme sice nedokonalí, ale díky tvému Synu Ježíši zachránění.

Všechny naše vyslovené i nevyslovené prosby vkládáme do společné modlitby, kterou nás naučil tvůj Syn Ježíš Kristus.

Otče náš, který jsi v nebesích, posvět' se jméno tvé. Příklad království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen

Poslání

Všichni se oblečte v pokoru jeden vůči druhému, neboť ,Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost'. Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas.

1Pt 5,5b-6

Požehnání

Hospodin tě požehnej a ochraňuj tě, Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv, Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdař tě pokojem.

Nu 6,24-26

Píseň